

Sygn. akt II C 14/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Klon

Protokolant: Agnieszka Lach

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 roku wR.

sprawy z powództwa (...) Sp.z o.o. w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w R.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 10800 złotych (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w pozwie przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w R. wniosła o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 225656,94 zł (dwieście dwadzieścia pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt sześć 94/100) wraz z należnymi ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą akt II C 14/14.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w pozwie przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w R. wniosła o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 78 347,41 zł (siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta czterdzieści siedem 41/100) wraz z należnymi ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą akt II C 16/14.

Obydwie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania zarządzeniem wydanym w sprawie II C 16/14 w dniu 24 września 2014 roku – k. 802 akt sprawy II C 16/14.

Odnosnie sprawy II C 14/14 powód podniósł, iż działając w charakterze dzierżawcy zawarł w dniu 01.05.2010 r. z podmiotem o nazwie S.(...) ramową umowę dzierżawy, mającą za przedmiot urządzenia do gier rozrywkowych. W powołanej umowie ustalono wysokość miesięcznego czynszu dzierżawnego na kwotę 970 zł od każdego urządzenia. Aneksem zawartym dnia 30.12.2011 r. obniżono wysokość czynszu dzierżawnego do kwoty 679 zł miesięcznie. Z kolei w dalszej części umowy zastrzeżono uprawnienie dzierżawcy (powoda) do udostępniania oraz poddzierżawiania lub wchodzenia we wspólne przedsięwzięcia w zakresie przedmiotu dzierżawy z innymi osobami prawnymi lub fizycznymi bez uzyskania pisemnej zgody wydzierżawiającego.

W ramach wskazanego wyżej uprawnienia, powód zawarł szereg umów, w określonych dniach, z osobami prowadzącymi działalność gospodarczą o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tych umów było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, ((...)) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi ((...)) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie.

Następnie w konkretnych dniach do każdego miejsca, gdzie znajdowały się urządzenia do gier wkraczali funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonych kontroli funkcjonariusze celni stwierdzali, że w grach dostępnych na urządzeniach do gier rozrywkowych o konkretnych nazwach, wydzierżawionym przez powoda od (...) na podstawie ramowej umowy dzierżawy z dnia 01.05.2010 r. i następnie zainstalowanych w celu realizacji umowy o wspólnym przedsięwzięciu z dnia 01.09.2010, jakoby miał występować element losowy. W konsekwencji funkcjonariusze Urzędu Celnego w R., wskazując na przepisy ustawy z dnia 19.11.2009 r o grach hazardowych, w dalszej części uzasadnienia zwanej (ugh) zakazujące urządzania gier na automatach poza kasynami gry, zatrzymywali te automaty w trybie postępowania karno - skarbowego.

W rezultacie bezprawnych działań pozwanego, powodowa spółka, będąc z mocy zapisów ramowej umowy dzierżawy, podmiotem zobowiązanym do płacenia czynszu dzierżawnego za oddane w dzierżawę urządzenia rozrywkowe o wymienionych w pozwie nazwach, nie mogła z winy pozwanego użytkować i pobierać pożytków z eksploatacji tych urządzeń, a jednocześnie obowiązana była do płacenia czynszu dzierżawy na rzecz spółki (...), na mocy ramowej umowy dzierżawy z dnia 01.05.2010 r. zmienionej następnie aneksem z dnia 30.12.2011 r.

W związku z tym w trakcie zatrzymania urządzenia powódka wydatkowała na rzecz (...) konkretne kwoty czynszu dzierżawy za wyszczególnione w pozwie okresy i poniosła z tego tytułu szkodę.

Odnosnie umów o wspólnym przedsięwzięciu zawartych z określonymi przedsiębiorcami z winy pozwanego powód nie uzyskiwał, w konkretnych okresach gwarantowanej tymi umowami opłaty ryczałtowej, w wysokości określonej w pozwie, obliczonej proporcjonalnie do należnej powodowi miesięcznie opłaty ryczałtowej. Podkreślono, że zgodnie z zapisami ramowych umów dzierżawy, oddane w dzierżawę urządzenia były całkowicie sprawne i z udzieloną gwarancją jakości na bezawaryjne działanie. W ocenie powoda z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością da się zatem określić, że gdyby nie nielegalny zabór urządzeń dokonany przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R., urządzenie działałoby w sposób praktycznie niezakłócony, a powód uzyskałby korzyść pieniężną z tytułu pobierania od strony umowy w wspólnym przedsięwzięciu opłaty ryczałtowej. Czyli na szkodę powoda składały się określone pozwem kwoty z tytułu zapłaconego czynszu dzierżawnego oraz określone pozwem kwoty z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości pobierania opłaty ryczałtowej od podmiotów będących stronami umów o wspólnym przedsięwzięciu.

Odnosnie sprawy II C 16/14 powód przedstawił dokładnie ten sam stan faktyczny. Również powód podniósł, iż na jego szkodę składały się określone pozwem kwoty z tytułu zapłaconego czynszu dzierżawnego oraz określone pozwem

kwoty z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości pobierania opłaty ryczałtowej od podmiotów będących stronami umów o wspólnym przedsięwzięciu.

W bardzo szerokim wywodzie powód przeanalizował charakter prawny orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) i znaczenia dla sprawy rozstrzygnięcia interpretacyjnego TSUE z dnia 19.07.2012 r w sprawach połączonych(...)

Stwierdził, iż:

- w skład porządku prawnego Unii Europejskiej, a w szczególności w skład dorobku wspólnotowego - *acquis communautaire* - wchodzi nie tylko prawo pierwotne (tzw. prawo traktatów) oraz prawo stanowione przez instytucje unijne - prawo wtórne, ale również orzecznictwo TSUE, w którym Trybunał dokonuje wykładni prawa unijnego przez pryzmat zasad, będących fundamentem Unii Europejskiej (vide: wyrok NSA z dnia 20.07.2011 r II FSK 415/10, LEX nr 1083133),

- w razie kolizji ustawy z prawem unijnym, której rozstrzygnięcie wymaga wykładni tego prawa, wyłącznie właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

- sądy krajowe państw członkowskich Unii Europejskiej są związane odpowiedzią udzieloną przez TSUE na pytanie prejudycjalne w zakresie dokonanej wykładni prawa wspólnotowego,

- celem mechanizmu odesłania prejudycjalnego jest zapobieżenie rozbieżnościom w wykładni prawa, a tym samym zapewnienie spójności prawa Unii w państwach członkowskich,

- orzecznictwo TSUE stanowi integralną część polskiego porządku prawnego od dnia przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

W ocenie powoda kluczowe dla analizy legalności działania funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R., z punktu widzenia zgodności tego działania z prawem unijnym, a tym samym krajowym porządkiem prawnym, są postanowienia pkt 24 i pkt 25 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 19.07.2012r, wydanego w sprawach połączonych (...)

Powód przypomniał, że Trybunał orzekł już, iż przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (wyrok z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 Komisja przeciwko Grecji, Zb.Orz. s. 1-10341, pkt 61). W związku z powyższym przepis tego rodzaju jak art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urządzanie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry, należy uznać za „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (zwanej w dalszej części uzasadnienia dyrektywa 98/34).

Wobec braku notyfikacji art. 14 ust. 1 u.g.h nie ma on zastosowania. W ocenie powoda brak notyfikacji normy art. 14 ust. 1 UGH i sprzężonego z nim nierozdzielnie przepisu art. 6 ust. 1 UGH jest okolicznością bezsporną. W myśl dyrektywy nr 98/34 sądy krajowe powinny zaniechać stosowania takich wewnętrznych krajowych przepisów technicznych, które nie zostały objęte procedurą notyfikacji. Jako, że nie tylko sądy krajowe, ale także organy administracji i samorządu są zobowiązane do bezwzględnego przestrzegania prymatu prawa wspólnotowego nad prawem krajowym i do odmowy zastosowania prawa krajowego w zakresie niezgodnym z prawem wspólnotowym, obowiązkiem Naczelnika Urzędu Celnego w R. była odmowa zastosowania przepisu o charakterze technicznym, jakim w szczególności jest art. 14 ust. 1 UGH i art. 6 ust. 1 u.g.h, a tym samym odmowa zastosowania blankietowej normy art. 107 § 1 kks, wymagającej dopełnienia w ustawie szczególnej, w zakresie prowadzenia gier na automatach poza kasynem gry. W konsekwencji nie mogą być stosowane również jakiegokolwiek sankcje za naruszenie przepisów technicznych, czyli m.in. wykluczona jest sankcja karnoskarbowa z blankietowej normy art. 107 § 1 kks z tytułu urządzania gier na

automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie kasyna gry. W dniach kontroli nie było podstaw prawnych, tak do wszczęcia, jak również kontynuowania postępowania karno - skarbowego w kierunku czynu opisanego w blankietowej normie art. 107 § 1 kks.

Dalej powód przytoczył uchwałę z dnia 23.04.2002 r podjętą w sprawie I KZP 9/02 (LEX nr 52276), gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, że określenia użyte w rozdziale 9 kodeksu karnego skarbowego muszą być rozumiane tak, i tylko tak, jak rozumie je ustawa szczególna, regulująca nakazy i zakazy finansowo - administracyjne. Zatem przy wyeliminowaniu z polskiego porządku prawnego normy art. 14 ust. 1 u.g.h i innych przepisów tego rodzaju co art. 14 ust. 1 u.g.h ograniczających możliwość użytkowania automatów do gier wyłącznie do obszaru kasyn gry (czyli np. art. 6 ust. 1 u.g.h.), nie ma możliwości stosowania blankietowej normy art. 107 kks, a to wobec faktu prawnej bezskuteczności przepisów sankcjonowanych zawartych w ustawie szczególnej (art. 14 ust. 1 u.g.h. i przepisów tego rodzaju co ta norma prawna).

W ocenie powoda fakt bezprawnego działania funkcjonariuszy celnych został wykazany przez orzecznictwo sądów karnych, które w pozwie zostały opisane i przytoczone.

Podstawą prawną roszczenia był przepis art. 417 § 1 k.c., statuujący odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Szczególnie w kontekście rozstrzygnięcia interpretacyjnego TSUE z dnia 19.07.2012 r w sprawach połączonych C - 213/11, C - 214/11, C - 217/11, mającego moc powszechnie obowiązującą, w ocenie powoda, nie podlega dyskusji, że zarekwirowane urządzenia do gry w ramach postępowania karno - skarbowego w kierunku czynu z art. 107 § 1 kks i przetrzymywania większości tych urządzeń przez Naczelnika Urzędu Celnego w R. do dnia dzisiejszego, od samego początku było działaniem niezgodnym z prawem. Sankcjonowane normy art. 14 ust. 1 u.g.h i art. 6 ust. 1 u.g.h jako nienotyfikowane krajowe przepisy techniczne, sprzeczne z nadrzędnym prawem unijnym, nie mogły bowiem stanowić usprawiedliwienia dla zatrzymania rzeczy pod kątem ewentualnego czynu z blankietowej normy art. 107 § 1 kks wymagającej dopełnienia w ustawie szczególnej. Działanie funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R. jawi się w tych okolicznościach jako oczywiście niezgodne z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym, którego integralną częścią jest prawo unijne. Na marginesie powód zauważył, że od czasu wejścia w życie Konstytucji RP z 1997 r, wina konkretnego funkcjonariusza nie jest elementem koniecznym do przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa. Z treści art. 77 ust. 1 Konstytucji RP jak i z art. 417 KC wynika, że podstawą odpowiedzialności jest wyłącznie niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie organu władzy publicznej. Surowsze przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej organów państwa wiążą się w szczególności ze służebną rolą organów władzy publicznej, które mają zapewnić ochronę wolności oraz praw człowieka i obywatela. Mając na uwadze treść wyroku (...) z dnia 19.07.2012 r powód skonkludował, że nawet gdyby powyżej wymienione urządzenia do gry, zarekwirowane przez funkcjonariuszy pozwanego, były automatami do gier w rozumieniu art. 2 ust. 3 u.g.h, to urządzanie i prowadzenie gier na takich automatach jest dozwolone począwszy od dnia 01.01.2010 r w każdym miejscu w Polsce, każdemu przedsiębiorcy. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dokonał bowiem klarownej wykładni prawa unijnego kategorycznie stwierdzając, że nienotyfikowane Komisji Europejskiej przepisy ograniczające możliwość urządzania gier na automatach tylko do enklaw w postaci kasyn gry, są przepisami technicznymi, a w ślad za tym tego typu regulacje prawne nie mogą być stosowane przez sądy krajowe i organy administracji publicznej. W konsekwencji nie mogą być stosowane również jakiegokolwiek sankcje za naruszenie przepisów technicznych, czyli m.in. wykluczona jest sankcja karnoskarbowa z blankietowej normy art. 107 § 1 kks z tytułu urządzania gier na automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie kasyna gry. W dniu kontroli nie było podstaw prawnych tak do wszczęcia, jak również kontynuowania postępowania karno - skarbowego w kierunku czynu opisanego w blankietowej normie art. 107 § 1 kks. (Tutaj powód przytoczył treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2002 roku podjętej w sprawie I KZP 9/02 LEX nr 52276)

Stąd – w ocenie powoda – jego roszczenie jest zasadne.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Celnego w R., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o:

- oddalenie powództwa w całości,

- zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych

a ponadto

- z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powodowej Spółki związanych z wydarzeniami, które miały miejsce w okresie wcześniejszym niż 3 lata przed wniesieniem pozwu,

- oraz wniósł o połączenie sprawy ze sprawą o sygn. II C 16/14.

Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości wysuwanych przez powoda roszczeń. W ocenie pozwanego przepis art.417§1 k.c uzależnia odpowiedzialność Skarbu Państwa od przesłanki szkody, związku przyczynowego oraz niezgodności działania lub zaniechania z normą prawną mającą na celu ochronę naruszonych interesów poszkodowanego. W tej sytuacji do przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, niezbędne jest łączne spełnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, tj.:

- zaistnienie zdarzenia wywołującego szkodę,

- którym w odniesieniu do odpowiedzialności cywilnoprawnej Skarbu Państwa, zgodnie z art. 417 § 1 k.c., jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, rozumiane jako niezgodność działania lub zaniechania z normą prawną mającą na celu ochronę naruszonych interesów poszkodowanego,

- szkoda rozumiana ogólnie jako uszczerbek w sferze prawnie chronionych interesów poszkodowanego,

- adekwatny, czyli normalny, zwykły, przeciętnie występujący, związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym szkodę, a szkodą.

Pozwany podkreślił, iż na podstawie art. 6 k.c w związku z art. 232 k.p.c., obowiązek udowodnienia faktu obciąża stronę, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, czyli co do zasady powoda. Oznacza to, że strona powodowa domagając się uwzględnienia jej roszczenia o zapłatę, jest zobowiązana udowodnić wszystkie wskazane wyżej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. W przypadku braku udowodnienia którejkolwiek z nich - powództwo, z uwagi na bezzasadność roszczenia, winno zostać oddalone.

W ocenie pozwanego, powód nie udowodnił żadnej z wskazanych wyżej przesłanek warunkujących uznanie zasadności roszczenia wynikającego z pozwu.

Przede wszystkim pozwany podkreślił, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie miało miejsca niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, tj. zdarzenie wywołujące szkodę, uzasadniające odpowiedzialność Skarbu Państwa zgodnie z art. 417 § 1 k.c.

W ocenie pozwanego postępowanie kontrolne oraz stanowiące jego kontynuację postępowanie przygotowawcze przeciwko stronie powodowej było prowadzone przez finansowy organ dochodzeniowy zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury administracyjnej i karnej. Pozwany opisał w jaki sposób traktowane były urządzenia do gier wymienione przez powoda.

Nadmienił, iż Spółka (...):

- nigdy nie posiadała koncesji na urządzenie gier hazardowych,

- nie posiadała również według poprzednio obowiązujących przepisów - zezwolenia na urządzenie gier na automatach o niskich wygranych,
- nie sporządzała ona zatem oraz nie składała okresowych zestawień przychodów dla automatów oznaczonych pozwem,
- nigdy nie posiadała żadnych zezwoleń administracyjnych dopuszczających przedmiotowe automaty do użytku,
- nigdy nie posiadała koncesji, ani zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych.

Lokale, w których urządzone były w przedmiotowej sprawie gry hazardowe - gry na automatach, nie były ośrodkami gier o niskich wygranych.

Dalej pozwany omówił zakres stosowania art. 14 ust. 1 u.g.h i oraz znaczenie koncesji. W ocenie pozwanego wszystkie automaty zajęte przez celników miały charakter losowy a nie zręcznościowy, co potwierdzały opinie biegłych. Podniósł, iż nie jest prawdą aby sądy karne przesądziły o tym, że funkcjonariusze celni pozwanego działali niezgodnie z prawem i przedstawił na to swoją argumentację. Przedstawił też swoją argumentację w zakresie braku możliwości odniesienia, wyszczególnionych przez powoda orzeczeń TSUE do realiów sprawy a to dlatego, że w poprzednio obowiązującym stanie (...) spółka (...) nie prowadziła legalnej działalności w przedmiocie gier na automatach o niskich wygranych, w oparciu o zezwolenia administracyjne (rejestracja spółki (...) w Krajowym Rejestrze Sądowym nastąpiła w 2010 roku.). Skoro zatem wyrok TSUE dotyczył przepisów przejściowych ustawy o grach hazardowych (przewidujących zakaz wydawania, przedłużania i zmiany zezwoleń na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych, które według Trybunału mogą bezpośrednio wpływać na obrót automatami) to nie ma żadnego znaczenia dla działalności podmiotu, działającego od 2010r. i urządzającego gry wyłącznie na gruncie ustawy o grach hazardowych. Pozwany nie zgodził się z zarzutem braku notyfikacji art. 14 ust.1 u.g.h, przedstawiając na to wywód, iż tego rodzaju norma prawna nie wymagała notyfikacji a nadto stwierdził, iż norma ta obowiązuje w porządku prawnym Rzeczypospolitej Polskiej i nie została uznana za niezgodną z Konstytucją RP. Nadto pozwany stwierdził, iż kwestionuje nie tylko wysokość dochodzonego odszkodowania, ale również metodę jego obliczenia oraz części składowe kwoty odszkodowania.

W pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że powodowa spółka nie przedstawiła dokumentów świadczących o tym, iż istotnie dokonała płatności czynszu dzierżawnego na rzecz właściciela automatów (...) (spółki prawa cypryjskiego) z tytułu dzierżawy automatów wskazanych w pozwie, a także, że płaciła regularnie ten czynsz w oznaczonych w pozwie okresach w stosunku do każdego z automatów.

Również nieudowodniona pozostaje wysokość utraconych rzekomo kwot z tytułu opłaty ryczałtowej wynikającej z zawartych z poddzierżawcami umów o wspólnym przedsięwzięciu.

Pozwany podkreślił, iż wszystkie wartości podnoszone przez stronę powodową są oderwane od rzeczywistości ekonomicznej. Nie powołuje powodowa spółka żadnych okoliczności w zakresie relacji wartości automatu do wysokości czynszu dzierżawnego, pozwalające przyjąć, iż wartości te mają uzasadnienie ekonomiczne. Nie jest to bez znaczenia, mając na uwadze, iż umowy są zawierane pomiędzy podmiotami powiązanymi. Również oderwane od rzeczywistości ekonomicznej są kwoty z tytułu opłaty ryczałtowej. Z informacji, jakie posiada pozwany wartość jednego automatu to około 3.000 zł, a nawet znacznie mniej w przypadku urządzenia, które nie jest nowe. Tym samym zawieranie umowy dzierżawy z

czynszem rocznym opiewającym na kwotę, nawet kilka razy przewyższającym wartość automatu, jest nieuzasadnione ekonomicznie, bowiem żaden przedsiębiorca działający zgodnie z zasadami gospodarki rynkowej nie zawarłby takiej

umowy. Pozwany zakwestionował także istnienie związku przyczynowego pomiędzy działaniem urzędników celnych a szkodą.

Odnosnie bezprawności działania pozwany przytoczył treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r. o sygn. V KK 15/13, w którym Sąd Najwyższy jasno wskazano, że „Służbie tej [przyp. Celnej] - zgodnie z dyspozycją poszczególnych przepisów art. 2 u.s.c - powierzono kompleks zadań wynikających z ustawy o grach hazardowych: od kompetencji w kwestiach podatkowych (wymiaru, poboru) do związanych z udzielaniem koncesji i zezwoleń, zatwierdzaniem regulaminów i rejestracją urzędzeń. W zadaniach Służby Celnej mieści się też wykonywanie całościowej kontroli w wymienionych powyżej dziedzinach, a także - co istotne w realiach niniejszej sprawy - w zakresie przestrzegania przepisów regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych. Kontrola ta przebiega w myśl przepisów rozdz. 3 omawianej ustawy (art. 30 ust. 1 pkt. 3 u.s.c.), a w jej ramach funkcjonariusze celni są uprawnieni do podjęcia określonych czynności, w tym — co trafnie podkreśla się w kasacji — do przeprowadzania w drodze eksperymentu, doświadczenia lub odtworzenia, możliwości gry m.in. na automacie (art. 32 ust. 1, zwłaszcza pkt. 13 u.g.h.). Co jednak najistotniejsze, do zadań Służby Celnej należy ponadto (art. 2 ust. 1 pkt. 5 i ust. 2 u.s.c.) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń skarbowych oraz ściganie ich sprawców w zakresie określonym w kodeksie karnym skarbowym - przez prowadzenie postępowań przygotowawczych zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego. Nie można mieć wątpliwości, że w obszarze tym mieszczą się przestępstwa stypizowane w art. 107 § 1 k.k.s., w tym polegające na urządzaniu gry na automacie bez wymaganej koncesji”.

Pozwany również przytoczył pogląd, któremu daje wyraz chociażby Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 lutego 2011 r. o sygn. IV CSK 290/10, że zgodne z prawem czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków nie nabierają charakteru działań nielegalnych poprzez to, że postępowanie karne zostaje zakończone uniewinnieniem. Odmienna ocena dowodów nie przesadza o nielegalności tych czynności. Nadto pozwany przytoczył szereg innych orzeczeń dowodzących jego racji jak i przytoczył w tym zakresie wypowiedzi doktrynalne.

W konkluzji pozwany stwierdził, iż istnienie bezprawności jest warunkiem sine qua non odpowiedzialności deliktowej. Działanie w granicach prawa nie może stanowić podstawy do świadczeń odszkodowawczych a takowe było przymiotem urzędników celnych i powództwo winno ulec oddaleniu.

Strony jeszcze kilkakrotnie w toku procesu wymieniały się pismami procesowymi, które – w ocenie sądu – jedynie bądź to powielały bądź to ugruntowywały wyrażoną wyżej argumentację. (Pismo procesowe powoda k. 419 – 430 akt sprawy II C 14/14, załącznik do protokołu pozwanego k. 1115 – 1118 i 1605 – 1608 akt sprawy II C 14/14, pismo powoda k. 1257 – 1260 akt sprawy II C 14/14, pismo powoda k. 1668 – 1678 akt sprawy II C 14/14, pismo pozwanego k. 1683 – 1687 akt sprawy II C 14/14)

W dniu 27 kwietnia 2015 roku powód w piśmie procesowym w zakresie spraw:

- II C 14/14 wycofał pozew ponad kwotę 107 676,93 złotych wynikającej z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości opłaty ryczałtowej od strony umowy –s. (...)

- II C 16/14 wycofał pozew ponad kwotę 3102,05 złotych wynikającej z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości opłaty ryczałtowej od strony umowy – s. (...).

wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Podniósł, iż wyliczenie utraconych korzyści nie wymaga od sądu powoływania biegłego bowiem są to jedynie proste matematyczne wyliczenia.

W kolejny piśmie procesowym (k. 1729 – 1733 akt sprawy) z 13 lipca 2015 roku powód wycofał pozew w zakresie spraw:

- II C 14/14 ponad kwotę 90 676,93 złotych wynikającej z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości opłaty ryczałtowej od strony umowy – s. (...)

- II C 16/14 ponad kwotę 2902,05 złotych wynikającej z tytułu utraconych korzyści w postaci pozbawienia go możliwości opłaty ryczałtowej od strony umowy – s. (...)

Ponad te kwoty powód zrzekł się roszczenia. (Pismo k. 1729 – 1733 akt sprawy).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa tak ukształtowanego oraz zasądzenie kosztów postępowania w całości z uwagi na konieczność potraktowania powoda jako strony przegrywającej co do wycofanego powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód działając w charakterze dzierżawcy zawarł w dniu 01.05.2010 r. bądź w dniu 27.05.2010 z podmiotem o nazwie S. (...) (spółką prawa cypryjskiego) ramową umowę dzierżawy mającą za przedmiot urządzenia do gier rozrywkowych. W powołanej umowie ustalono wysokość miesięcznego czynszu dzierżawnego na kwotę 970 zł od każdego urządzenia. Aneksiem zawartym dnia 30.12.2011 r. obniżono wysokość czynszu dzierżawnego do kwoty 679 zł miesięcznie. Z kolei w dalszej części umowy zastrzeżono uprawnienie dzierżawcy(powoda) do udostępniania oraz poddzierżawiania lub wchodzenia we wspólne przedsięwzięcia w zakresie przedmiotu dzierżawy z innymi osobami prawnymi lub fizycznymi bez uzyskania pisemnej zgody wydzierżawiającego. Tego rodzaju ustalenie odnosi się do wszystkich automatów wymienionych w pozycjach od 1 do 16.

1) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł w dniu 21.05.2010 r. z G. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) S. G. umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie.

Dnia 07.07.2010 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...) w Ś., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...), miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 288/2010/331000/GZ zabezpieczono w dniu 07.07.2010 r. urządzenie typu (...) o numerze H. (...). Postępowanie prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządanych na zatrzymanym urządzeniu. Z uwagi na fakt, iż z dniem 01.01.2011 zmianie uległa właściwość miejscowa organów celnych, sprawę przekazano postanowieniem o przekazaniu według właściwości miejscowej z dnia 25.01.2011 r. Urzędowi Celnemu w K.. S. w Urzędzie Celnym w K. zarejestrowano pod sygnaturą RKS 88/2011/331000/EW. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 88/2011/331000/UC, prowadzonego przez Urząd Celny w K. urządzenie o nazwie A. (...), postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2011 roku, uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. W toku czynności procesowych zarzuty przedstawiono M. W. oraz G. S.. Zarzuty dotyczyły urządzania i prowadzenia gier na automacie do gier o nazwie A. o numerze H. (...) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. W dniu 15 grudnia 2011 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Chorzowie akt oskarżenia wobec M. W. oraz G. S.. Sąd Rejonowy w Chorzowie postanowieniem z dnia 14 marca 2013 roku, sygn. akt VII K 35/13 umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postępowanie w sprawie. Na to postanowienie oskarżyciel publiczny wniósł zażalenie. Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 9 października 2013 roku, sygn. akt XXIII Kz 276/13 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Dowód: ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 20 – 21 akt sprawy, protokół zatrzymania rzeczy z dnia 07.07.2010 r. k.162 akt, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 13.07.2010 r. nr RKS (...) k 163 akt, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 16.11.2010 r. k. 164 akt sprawy, opinia biegłego

sądowego z dnia 22.01.2011 r.k.165 – 166 akt sprawy, postanowienie o przekazaniu sprawy według właściwości miejscowej z dnia 25.01.2011 r. k. 167 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 12.04.2011 r. nr RKS (...) k. 168 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów M. W. z dnia 18.08.2011 r.k. 169 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów G. S. z dnia 18.08.2011 r. k. 170 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 14.03.2013 r. o sygn. VII K 35/13 k. 171 – 172 akt sprawy, zażalenie z dnia 24.03.2013 r. na postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 14.03.2013 r. o sygn. VII K 35/13 k. 173 akt sprawy, postanowienie Sądu Okręgowego wK. z dnia 09.10.2013 r. o sygn. XXIII Kz 276/13 k. 174 akt sprawy,

2) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł w dniu 01.09.2010 r. z S. Z. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Bar (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 04.05.2011 r. do lokalu użytkowego Bar (...), usytuowanego przy ul. (...) w Z., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...), miał występować element losowy.

W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 223/2011/332000/GZ zabezpieczono w dniu 04.05.2011 roku urządzenie o nazwie A. o numerze (...) 5710 (H. (...)), który następnie postanowieniem z dnia 8 lipca 2011 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. postanowieniem z dnia 30 maja 2011 roku zatwierdził dokonane w dniu 04.05.2011 r. zatrzymanie przedmiotowego urządzenia do gier. Na to postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu Spółki. Zarzuty dotyczyły urządzania gier losowych na automacie do gier o nazwie A. o numerze (...) 5710 wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 22 lipca 2011 roku, sygn. akt II Kp 567/11 uwzględnił zażalenie spółki (...) i uchylił postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. Mając na uwadze powyższą decyzję Sądu Rejonowego wZ. postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2011 roku zatrzymane rzeczy zwrócono osobie uprawnionej. Urząd Celny w R. w dniu 12 sierpnia 2011 roku skierował do Prokuratury Rejonowej w Zabrzu wniosek o sporządzenie postanowienia w przedmiocie żądania wydania rzeczy w postaci automatu do gier o nazwie A. (...) o numerze fabrycznym (...) 5710 oraz umowy o wspólnym przedsięwzięciu z dnia 01.09.2010 roku. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zabrzu postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2011 roku zażądał od spółki (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...) dobrowolnego wydania rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, a to automatu do gry A. H. Magie F. o numerze (...) 5710 oraz umowy o wspólnym przedsięwzięciu z dnia 01.09.2010 roku. Na to postanowienie Prokuratury Rejonowej w Z. spółka (...) złożyła zażalenie, którego Sąd Rejonowy w (...) postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011 roku nie uwzględnił i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy. W dniu 20.09.2011 roku wyżej wymienione rzeczy zostały zatrzymane. Spółka (...) w dniu 13 lipca 2011 roku złożyła wniosek do Ministerstwa Finansów w zakresie rozstrzygnięcia w drodze decyzji charakteru gier urządzanych na symulatorach do gier o nazwie A., w tym na urządzeniu do gier A. o nr H. (...), na zasadzie art.2 ust.6 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych. Minister Finansów postanowieniem nr (...) - (...) - (...) z dnia 19 września 2011 roku pozostawił przedmiotowy wniosek bez rozpatrzenia z uwagi na fakt, iż strona nie uzupełniła wniosku i nie przedłożyła badań technicznych zindywidualizowanego automatu, przeprowadzonego przez jednostkę badającą upoważnioną do badań technicznych automatów i urządzeń do gier. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie. Sąd Rejonowy w (...) postanowieniem z dnia 20 marca 2012 roku, sygn. akt III Kp 507/11 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 4 kwietnia 2012 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Z.

akt oskarżenia. Wyrokiem Nakazowym z dnia 19 grudnia 2012 roku sygn. akt VII K 309/12 uznano M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Sprzeciw od wyroku wniósł oskarżony. Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku, sygn. akt VII K 309/12 uniewinnił M. W. od zarzucanego mu przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. Od wyroku apelację wywiódł oskarżyciel publiczny.

Dowody: ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 25 – 28 akt sprawy, protokół zatrzymania rzeczy z dnia 04.05.2011 r. k. 177 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 09.05.2011 r. nr RKS (...) k. 178 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 30.05.2011 r. sygn. Kokks 103/11 k. 179 akt sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 08.07.2011 r. k. 180 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 08.07.2011 r. k. 181 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 22.07.2011 r. k. 182 akt sprawy, postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 10.08.2011 r. k. 183 akt sprawy, wniosek o sporządzenie postanowienia w przedmiocie żądania wydania rzeczy z dnia 12.08.2011 r. k. 184 akt sprawy, opinia biegłego z dnia 18.08.2011 r. k. 185 – 189 akt sprawy, postanowienie o żądaniu wydania rzeczy z dnia 22.08.2011 r. sygn. Kokks 103/11 k. 190 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 07.09.2011 r. k. 191 akt sprawy, protokół zatrzymania (przyjęcia) przedmiotów z dnia 20.09.2011 r. k. 192 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 16.12.2011 r. sygn. II Kp 867/11 k. 194 – 195 akt sprawy, pismo z dnia 22.02.2012 r. wraz z postanowieniem o pozostawieniu bez rozpatrzenia wniosku powodowej Spółki o wydanie decyzji rozstrzygającej (...) - (...) - (...) k. 196 – 199 akt sprawy, postanowienie z dnia 19.09.2011 r. (...) - (...) - (...), k. 200-201 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20.03.2012 r. sygn. III Kp 507/11 k. 202 akt sprawy, akt oskarżenia z dnia 04.04.2012 r. skierowany przeciwko M. W. k. 203 akt sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Z. z dnia 19.04.2012 r. o sygn. VII K 309/12 k. 204 akt sprawy, wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 27.06.2013 r. o sygn. VII K 309/12 k. 205 – 209 akt sprawy, apelacja Naczelnika Urzędu Celnego w R. z dnia 24.07.2013 r. k. 210 – 213 akt sprawy,

3) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł w dniu 05.09.2010 r. z M. N. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 16.09.2011 r. do lokalu użytkowego Bar u kibica piwiarnia usytuowanego przy ul. (...) w K. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celnicy stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...), miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 449/2010/332000/GZ zabezpieczono w dniu 16 września 2011 roku urządzenie o nazwie A. (...) o numerze (...) (H. (...)), który następnie postanowieniem z dnia 2 maja 2012 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Zachód w G. postanowieniem z dnia 22 września 2011 roku zatwierdził zatrzymanie przedmiotowego urządzenia do gier. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzut przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu powodowej Spółki. Zarzut dotyczył urządzania gier losowych na automacie do gier o nazwie A. (...) o numerze (...) (H. (...)), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 września 2012 roku nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 26 września 2012 roku skierowano do Sądu Rejonowego w G. akt oskarżenia.

Dowody: ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 31 – 33 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 16.09.2011 r. k. 214 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 20.09.2011 r. RKS (...) k. 215 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 22.09.2011 r. sygn. Ko kks 31/11 k. 216 akt sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 10.01.2012 r. k. 217 - 218 akt sprawy, opinia biegłego z dnia 24.04.2012 r. k. 219 – 235 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 02.05.2012 r. k. 236 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 02.05.2012 r. k. 237 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 20.09.2012 r. sygn. Kp 265/12 k. 238 akt sprawy, akt oskarżenia z dnia 26.09.2012 r. skierowany przeciwko M. W. k. 239 akt sprawy,

4) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł z T. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 18.08.2011 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...) w Ż., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...) miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 387/2011/332000/EP zabezpieczono w dniu 18 sierpnia 2011 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. S. o numerze (...) (H. (...)), który następnie postanowieniem z dnia 10 grudnia 2012 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2011 roku zatwierdził zatrzymanie tego urządzenia. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 04 marca 2013 roku, sygn. akt III Kp 17/13 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu powodowej Spółki. Zarzuty dotyczyły urządzania w celach komercyjnych gier losowych na automacie do gier o nazwie A. (...) F. S. o numerze (...), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. W dniu 9 września 2013 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Ż. akt oskarżenia. Na skutek dokonanego zatrzymania automatu o numerze (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2011-12-01 zainstalować na miejsce rzeczzonego automatu nowe urządzenie o nazwie A. (...) F. numer (...).

Dowody: ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k.36 – 39 akt sprawy, protokół przeszukania z dnia 18.08.2011 r. RKS (...) k. 240 – 241 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 22.08.2011 r. k. 242 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania przedmiotów z dnia 22.08.2011 r. sygn. Ko kks 29/11 k. 243 akt sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 04.01.2012 r. k.244 akt sprawy, opinia biegłego z dnia 12.10.2012 r. k. 245 – 248 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 10.12.2012 r. k. 248 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 04.03.2013 r. sygn. Kp 17/13 k. 249 – 250 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 22.05.2013 r. RKS (...) k. 251 akt sprawy, akt oskarżenia k. 252 – 254 akt sprawy,

5) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł w dniu 12.05.2011 r. z J. T., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) - T. umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem

prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 21.07.2011 r. do lokalu użytkowego JOLKA BAR (...), usytuowanego przy ul. (...) w Z., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...) miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 314/2011/332000/MH/JJ zabezpieczono w dniu 21 lipca 2011 roku urządzenie o nazwie (...) o numerze H. (...). Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. postanowieniem z dnia 27 lipca 2011 roku zatwierdził dokonane w dniu 21.07. 2011 r. zatrzymanie przedmiotowego urządzenia do gier. Na ww. postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 14 listopada 2011 roku sygn. akt II Kp 711/11 uwzględnił zażalenie i uchylił postanowienie Prokuratora o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. Postanowieniem z dnia 09.01.2012 r. przedmiotowy automat do gier został zwrócony spółce (...). Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. postanowieniem z dnia 27 lutego 2012 roku zażądał od spółki (...) wydania automatu do gry A. H. Magie F. o numerze H. (...). Zażalenie na postanowienie Prokuratora w przedmiocie żądania wydania rzeczy złożyła spółka (...). Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II Kp 195/12 uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie. Pismem z dnia 19 lipca 2013 roku spółka (...) wniosła o umorzenie postępowania na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dowody: ramowa umowa poddzierżawy k. 43 – 46 akt, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 47 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k.48 – 52 akt sprawy, protokół zatrzymania rzeczy z dnia 21.07.2011 r. k. 255 – 256 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 22.07.2011 r. nr RKS (...) k. 257 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania i zatrzymania rzeczy z dnia 27.07.2011 r. sygn. Kokks 123/11 k. 258 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14.11.2011 r. II Kp 711/11 k. 259 akt sprawy, postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 09.01.2012 r. k. 260 akt sprawy, postanowienie o żądaniu wydania rzeczy z dnia 27.02.2012 r. sygn. Kokks 123/11 k. 261 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 30.04.2012 r. sygn. II Kp 195/12 k. 262 akt sprawy,

6) Automaty do gier (...) H. (...) o numerach fabrycznych: H. (...) oraz H. (...).

Powód zawarł w dniu 02.06.2011 r. z D. R. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) mgr D. R. umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie.

Dnia 03.09.2011 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...), (...)-(...) R., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniach do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) i (...) występować element losowy. Na skutek dokonanego zatrzymania automatów o numerach H. (...) i (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2011-09-05 zainstalować na miejsce rzeczonych automatów nowe urządzenia o nazwie A. (...) F. numerze (...) i A. H. M. (...).

W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 417/2011/332000/(...) zabezpieczono w dniu 3 września 2011 roku urządzenie o nazwie A. (...) o numerze H. (...) i o numerze H. (...). Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. (...) postanowieniem z dnia 9 września 2011 r. zatwierdził dokonane w dniu 03.09.2011 r. zatrzymanie przedmiotowych urządzeń do gier. Na ww. postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 7 lutego 2012 roku, sygn. akt VI Kp 371/11 nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier

urządzanych na zatrzymanych urządzeniach. Zarzut przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzut dotyczyły urządzania gier losowych na automacie do gier o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...) oraz automacie do gier A. H. M. F. o numerze H. (...), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 21 marca 2012 roku, sygn. akt III Kp 29/12 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 13 czerwca roku skierowano do Sądu Rejonowego w T. (...) akt oskarżenia. Wyrokiem Nakazowym z dnia 1 sierpnia 2012 r., sygn. akt VI K 650/12 Sąd Rejonowy w T. (...) uznał M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Obrońca oskarżonego wniósł o skierowanie sprawy w trybie art.339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. na posiedzenie celem rozpoznania wniosku o umorzenie przedmiotowego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. lub na podstawie art.1 § 3 k.k.s. w stosunku do oskarżonego M. W.. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 10 września 2012 roku, sygn. akt VIK 649/12 umorzył postępowanie karne przeciwko M. W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Na ww. postanowienie oskarżyciel publiczny wniósł zażalenie. Wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w T. (...) sygn. akt VI 1394/12 uniewinnił M. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych z art. 107 § 1 k.k.s. Od wyroku apelację wywiódł oskarżyciel publiczny.

Dowody: ramowa umowa poddzierżawy k. 43 – 46 akt, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 47 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k.48 – 52 akt sprawy,56 – 60 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 03.09.2011 r. k. 263 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 05.09.2011 r. nr RKS (...) k. 264 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 09.09.2011 r. Ko kks 37/11 k. 265 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 21.10.2011 r. k. 266 akt sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 24.10.2011 r. k. 267 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 03.01.2012 r. k. 269 akt sprawy, opinia biegłego z dnia 20.12.2011 r. k. 269 – 278 akt sprawy, protokół przesłuchania podejrzanego z dnia 09.02.2012 r. k. 279 – 280 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 07.02.2012 r. sygn. VI Kp 371/11 k. 281 – 283 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego wR. z dnia 21.03.2012 r. Kp 29/12 k. 284 akt sprawy, akt oskarżenia z dnia 13.06.2012 r. skierowany przeciwko M. W. k. 285 – 287 akt sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 01.08.2012 r. sygn. VIK 650/12 k. 288, postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 10.09.2012 r. sygn. VI K 649/12 k. 289 – 291 akt sprawy, zażalenie oskarżyciela publicznego z dnia 26.09.2012 r. k. 292 – 294 akt sprawy, wyrok Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 12.07.2013 r. sygn. VI K 1394/12 k. 295 – 299 akt sprawy, apelacja oskarżyciela publicznego z dnia 16.09.2013 r. k. 300 – 306 akt sprawy,

7) Automaty do gier (...) H. (...) o numerach fabrycznych: H. (...) i H. (...).

Powód zawarł w dniu 02.06.2011 r. z D. R. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) mgr D. R. umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1 500 zł za każde urządzenie.

Dnia 06.07.2011 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...)Aw R., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniach do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...) i A. H. M. F. nr H. (...) miał występować element losowy.

Na skutek dokonanego zatrzymania automatów o numerze (...) i H. (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2011-08-01 zainstalować na miejsce rzeczonych automatów nowe urządzenia o nazwie A. (...) F. numer (...) i A. H. M. numer H. (...). W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 291/2011/332000/GZ zabezpieczono w dniu 6 lipca 2011 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...) ((...)) oraz urządzenie

o nazwie A. (...) F. S. o numerze H. (...) ((...) 5690), które następnie postanowieniem z dnia 28 listopada 2011 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. (...) postanowieniem z dnia 13 lipca 2011 roku zatwierdził dokonane w dniu 06.07.2011 r. zatrzymanie przedmiotowych urządzeń do gier. Na to postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 roku, sygn. akt VI Kp 263/11 nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanych urządzeniach. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzuty dotyczyły urządzania gier losowych na automacie do gier o nazwie A. (...) M. Pl o numerze (...) (H. (...)) oraz urządzenie o nazwie A. (...) F. S. o numerze (...) 5690 (H. (...)), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w R.z dnia 18 lipca 2012 roku, sygn. akt IX Kp 523/11 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 12 czerwca 2012 roku skierowano do Sądu Rejonowego w T. (...) akt oskarżenia. Wyrokiem Nakazowym z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt VI K 649/12 uznano M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. obrońca oskarżonego wniosł o skierowanie sprawy w trybie art.339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. na posiedzenie celem rozpoznania wniosku o umorzenie przedmiotowego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. lub na podstawie art.1 § 3 k.k.s. w stosunku do oskarżonego M. W.. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 10 września 2012 roku, sygn. akt VI K 649/12 umorzył postępowanie karne przeciwko M. W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Na to postanowienie oskarżyciel publiczny wniosł zażalenie. Wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w T. (...), sygn. akt VI 1394/12 uniewinnił M. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych z art. 107 § 1 k.k.s. Od wyroku apelację wywiódł oskarżyciel publiczny.

Dowody: ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 64 – 68 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 06.07.2011 r. 307 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 07.07.2011 r. nr RKS (...) k. 309 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 13.07.2011 r. Ko kks 30/11 k. 310 akt sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty z dnia 13.09.2011 r. k. 311 akt sprawy, opinia biegłego z dnia 18.11.2011 r. k. 312 – 321 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 28.11.2011 r. k. 321 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 28.11.2011 r. k. 322 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 18.01.2012 r. sygn. VI Kp 263/11 k. 323 – 326 akt sprawy, akt oskarżenia z dnia 12.06.2012 r. k. 327 akt sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 09.07.2012 r. sygn. VI K 649/12 k. 328 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 18.07.2012 r. sygn. IX Kp 523/11 k. 329 – 331 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 10.09.2012 r. sygn. VI K 649/12 k. 332 – 334 akt sprawy, zażalenie oskarżyciela publicznego z dnia 26.09.2012 r. k. 335 – 337 akt sprawy, wyrok Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 12.07.2013 r. sygn. VI K 1394/12 k. 338 – 342 akt sprawy, apelacja oskarżyciela publicznego z dnia 16.09.2013 r. k. 343 – 349 akt sprawy,

8) *Automaty do gier (...) H. (...) o numerach fabrycznych H. (...) oraz H. (...).*

Powód zawarł w dniu 02.06.2011 r. z D. R. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) mgr D. R. umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Na skutek dokonanego zatrzymania automatu o numerze (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2011-08-01 zainstalować na miejsce rzeczzonego automatu nowe urządzenia o nazwie A. (...) F. numer H. (...) i numerze H. (...).

Dnia 18.07.2012 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...), w R., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celnicy stwierdzili, że w grach dostępnych na

urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) i H. (...), miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 442/2012/332000/EB zabezpieczono w dniu 18 lipca 2012 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. H. (...) oraz urządzenie o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...), które następnie postanowieniem z dnia 6 września 2012 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. (...) postanowieniem z dnia 25 lipca 2012 roku zatwierdził dokonane w dniu 18.07.2012r. zatrzymanie przedmiotowych urządzeń do gier. Na to postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 roku, sygn. akt VI Kp 355/12 nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzuty dotyczyły urządzania w celach komercyjnych gier hazardowych na wyżej wymienionych automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 lutego 2013 roku sygn. akt III Kp 455/12 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 5 marca 2013 roku skierowano do Sądu Rejonowego w T. (...) akt oskarżenia. Wyrokiem Nakazowym z dnia 19 marca 2013, sygn. akt VI K 174/13 uznano M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Sprzeciw od wyroku wniósł oskarżony. Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 roku umorzył postępowanie karne przeciwko M. W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Na to postanowienie oskarżyciel publiczny wniósł zażalenie.

Dowody: : ramowa umowa dzierżawy k. 16 – 19 akt, aneks do ramowej umowy dzierżawy k. 19 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 64 – 68 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 18.07.2012 r. k. 350 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 06.09.2012 r. nr RKS (...) k. 351 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 19.07.2012 r. k. 352 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 25.07.2012 r. sygn. koks 65/12 k. 353 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 15.11.2012 r. sygn. VI Kp 355/12 k. 354 – 356 akt sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego z dnia 28.08.2012 r. k. 357 akt sprawy, opinia biegłego sądowego z dnia 29.09.2012 r. k. 357 – 367 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 23.10.2012 r. k. 368 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 18.02.2013 r. sygn. III Kp 455/12 k. 369 – 370 akt sprawy, akt oskarżenia z dnia 05.03.2013 r. skierowany przeciwko M. W. k. 371 – 373 akt sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 19.03.2013 r. sygn. VI K 174/13 k. 374 akt sprawy, zażalenie oskarżyciela publicznego z dnia 28.06.2013 r. k. 375 – 376 akt sprawy,

9) Automat do gier (...) H. (...) o numerze fabrycznym H. (...).

Powód zawarł w dniu 04.01.2013 r. z K. Ś., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) K. Ś. umowę o wspólnym przedsięwzięciu a przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1100 zł za każde urządzenie.

Dnia 05.03.2013 r. do lokalu użytkowego Bar (...) usytuowanego przy ul. (...), (...)-(...) R., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...) miał występować element losowy. Na skutek dokonanego zatrzymania automatu o numerze (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2013-05-01 zainstalować na miejsce rzeczzonego automatu nowe urządzenie o nazwie A. (...) F. numer (...). W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 125/2013/332000/ZW zabezpieczono w dniu 5 marca 2013 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...), które następnie postanowieniem z dnia 17 czerwca 2013 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. (...) postanowieniem z dnia 12 marca 2013 roku zatwierdził dokonane w dniu 5.03.2013

r. zatrzymanie przedmiotowego urządzenia do gier. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 września 2013 roku, sygn. akt III Kp 301/13 zostało uwzględnione. W związku z powyższym postanowieniem z dnia 7 października 2013 roku przedmiotowy automat do gier został zwrócony osobie uprawnionej. Zarzuty przedstawiono L. H., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki oraz A. Ś., prowadzącemu faktycznie działalność gospodarczą w kontrolowanym lokalu. Zarzuty dotyczyły urządzania gier na automacie do gier o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych.

Dowody: ramowa umowa poddzierżawy k. 43 – 46 akt, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 47 akt, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k.74 – 77 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 05.03.2013 r. 377 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 06.03.2013 r. nr RKS (...) k. 378 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania z dnia 12.03.2013 r. K. 24/13 k. 379 akt sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego z dnia 06.05.2013 r. 380 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 17.06.2013 r. k. 381 akt sprawy, opinia biegłego sądowego z dnia 17.08.2013 r. k. 382 – 385 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 18.09.2013 r. sygn. III Kp 301/13 k. 386 akt sprawy, postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 07.10.2013 r. k. 387 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 11.12.2013 r. skierowane przeciwko A. Ś. k. 388 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 11.12.2013 r. skierowane przeciwko L. H. k. 389 akt sprawy,

10) Automat do gier (...) o numerze fabrycznym (...).

Powód zawarł w dniu 01.01.2013 r. z N. K. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą U (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1100 zł za każde urządzenie.

Dnia 25.03.2013 r. do lokalu użytkowego U N. N. K. (1) usytuowanego przy ul. (...) w J., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr (...) miał występować element losowy. W toku postępowania karnego skarbowego o sygnaturze RKS 181/2013/33 (...) zabezpieczono w dniu 25 marca 2013 roku urządzenie o nazwie (...) o numerze (...), który następnie postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Prokuratury Rejonowej w J. (...) postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2013 roku zatwierdził zatrzymanie przedmiotowego urządzenia do gier. Na ww. postanowienie spółka (...) złożyła zażalenie. Sąd Rejonowy w J. (...) postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 roku sygn. akt II Kp 158/13 nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono L. H., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki, M. W. prokurentowi spółki, P. K. serwisantowi urządzeń oraz N. K. (2). Zarzuty dotyczyły urządzania w celach komercyjnych gier losowych na automacie do gier o nazwie (...) o numerze (...), wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 stycznia 2014, sygn. akt IH Kp 470/13 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. S. na chwilę obecną toczy się pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w J. (...). Na skutek dokonanego zatrzymania automatu o numerze (...) strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu postanowiły w dniu 2013-04-01 zainstalować na miejsce rzeczzonego automatu nowe urządzenie o nazwie A. (...) F. numer (...).

Dowody: ramowa umowa dzierżawy k. 82 – 85 umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 85 – 88 akt sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów z dnia 25.03.2013 r. k. 390 akt sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 27.03.2013 r. nr RKS (...) k. 391 akt sprawy, postanowienie o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy z dnia 02.04.2013 r. Ko kks 19/13 k. k. 392 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w J. (...) z dnia 11.06.2013 r. sygn. II Kp 158/13 k. 393 akt sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego z dnia 27.03.2013 r. k. 394 akt sprawy, opinia biegłego sądowego z dnia 23.05.2013 r. k. 395 – 399 akt sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy z dnia 19.09.2013 r. k. 400 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20.12.2013 r. skierowane przeciwko L. H. k. 401 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20.12.2013 r. skierowane przeciwko M. W. k. 402 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20.12.2013 r. skierowane przeciwko P. K. k. 403 akt sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20.12.2013 r. skierowane przeciwko N. K. (3) k. 404 akt sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 29.01.2014 r. sygn. III Kp 470/13 k. 405 – 406 akt sprawy,

11) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 23.05.2011 r. z B. D., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Gastronomiczna (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 11.07.2011 r. do lokalu użytkowego Bar (...), usytuowanego przy ulicy (...) w M., wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) miał występować element losowy. W toku postępowania karno – skarbowego, prowadzonego pod sygnaturą akt RKS 296/2011/332000/DK, zabezpieczono w dniu 11 lipca 2011 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. o numerze (...) 3170 (H. (...)), który następnie postanowieniem z dnia 1 lutego roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzut dotyczył urządzania gier losowych w celach komercyjnych na automacie do gier o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...) ((...)) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 26 kwietnia 2012 zostało uwzględnione. Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R., wskazując jednocześnie, że decyzja o uznaniu automatów za dowody rzeczowe była przedwczesna, a Minister Finansów w drodze decyzji winien rozstrzygnąć o charakterze gier urządzanych na zatrzymanych urządzeniach. W dniu 29 kwietnia roku Minister Finansów wydał decyzję, z treści której wynika, że gry prowadzone na automacie A. H. M. F. o numerze (...)((...)) są grami na automatach w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych. W dniu 5 grudnia 2013 sporządzono akt oskarżenia wobec M. S. na chwilę obecną toczy się przed Sądem Rejonowym w R.

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, decyzja Ministra Finansów z dnia 29 kwietnia 2013 roku k. 114 – 119 akt tej samej sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 26 kwietnia 2012 roku k. 119 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20.03.2012 roku k. 120 akt tej samej sprawy, opinia biegłego R. R. k. 121 – 124 akt tej samej sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 125 akt tej samej sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów k. 126 akt tej samej sprawy, akt oskarżenia k. 127 – 131 akt sprawy,

12) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 03.07.2010 r. z R. L. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, ((...)) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi ((...)) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 13.12.2010 r. do Pijalni Piwa I. usytuowanego przy ulicy (...) w R. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) miał występować element losowy. W toku postępowania zabezpieczono w dniu 13 grudnia 2010 roku urządzenie o nazwie (...) o numerze H. (...). Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu . Postępowanie wszczęto o czyn z art. 107 § 1 kks. Z uwagi na fakt, iż z dniem 1.01.2011 zmianie uległa właściwość miejscowa organów celnych sprawę przekazano postanowieniem o przekazaniu według właściwości miejscowej z dnia 4.01.2011 Urzędowi Celnemu w K.. S. w Urzędzie Celnym w K. zarejestrowano pod sygnaturą RKS 44/2011/3 (...). W toku postępowania prowadzonego przez Urząd Celny w K. urządzenie o nazwie A. (...), postanowieniem z dnia 14 września 2011 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych zarzuty przedstawiono M. W. oraz R. L., z którym zawarta została umowa o wspólnym przedsięwzięciu . Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego K. Z.z dnia 7 lutego 2012 roku zostało częściowo uwzględnione . Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w K. w części dotyczącej zatrzymanych pieniędzy, w pozostałej części postanowienie zostało utrzymane w mocy. W dniu 15 stycznia 2013 roku sporządzono akt oskarżenia wobec M. W. oraz R. L.

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 20 – 24 akt tej samej sprawy, postanowienie o przekazaniu sprawy według właściwości miejscowej, wydane przez Urząd Celny w R. w dniu 4 stycznia 2011 roku k. 132 akt tej samej sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów k. 133 - 134 akt tej samej sprawy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia k. 135 akt tej samej sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 136 akt tej samej sprawy, akt oskarżenia k. 137 – 142 akt tej samej sprawy,

13) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 01.08.2011 r. z K. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, ((...)) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi ((...)) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 12.11.2012 r. do lokalu użytkowego D. przy ulicy (...) w J. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) miał występować element losowy. W toku postępowania karno – skarbowego zabezpieczono, w dniu 12.11.2012 w toku czynności w trybie art. 308 kpk urządzenie typu A. H. M. F. o numerze H. (...), które następnie postanowieniem z dnia 16 stycznia 2013 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie prowadzono o czyny z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prokurenta spółki oraz K. K., z którym zawarta została umowa o wspólnym przedsięwzięciu. W dniu 6 czerwca 2013 roku skierowano do Sądu Rejonowego w J. Z. akty oskarżenia.

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 20 – 24 akt tej samej sprawy,

postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 143 akt tej samej sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego k. 144 akt tej samej sprawy, opinia biegłego A. C. k. 145 – 151 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 152 i 153 akt tej samej sprawy, akty oskarżenia k. 154 – 157 akt tej samej sprawy,

14) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 01.10.2010 r. z B. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 02.12.2010 r. do lokalu użytkowego Pub Ekspert przy ulicy (...) w R. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) miał występować element losowy. W toku postępowania zabezpieczono w dniu 2 grudnia 2010 roku urządzenie o nazwie (...) o numerze H. (...), który następnie postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M. W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzuty dotyczyły urządzania gier losowych w celach komercyjnych na automacie do gier o nazwie A. o numerze H. (...) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 15 marca 2011 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 28 października 2011 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Rybniku akt oskarżenia. Wyrokiem nakazowym z dnia 19 grudnia 2011 uznano M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Sprzeciw od wyroku wniósł oskarżony. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 8 lutego 2013 uznano M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art 107 kks. Od wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego.

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 20 – 24 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 39 – 43 akt tej samej sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów k. 158 akt tej samej sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 159 akt tej samej sprawy, zarządzenie o powołaniu specjalisty k. 160 akt tej samej sprawy, opinia biegłego R. R. k. 161 – 165 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 166 akt tej samej sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 15 marca 2011 roku sygnatura akt IX Kp 30/11 k. 168 – 169 akt tej samej sprawy, akty oskarżenia k. 170 akt tej samej sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 19 grudnia 2011 roku k. 171 akt tej samej sprawy,

15) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 24.01.2011 r. z A. K. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą U (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 13.12.2011 r. do lokalu użytkowego Bar u N. przy ulicy (...) w J. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) występować element losowy. W toku postępowania zabezpieczono w dniu 13 grudnia 2011 roku urządzenie o nazwie H. M. F. o numerze H. (...), który następnie postanowieniem z dnia 8 lutego 2013 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono M.

W., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki. Zarzut dotyczyły urządzania gier losowych w celach komercyjnych na automacie do gier o nazwie H. (...) o numerze H. (...) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 sierpnia 2013 zostało uwzględnione. Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R.. W dniu 11 października 2013 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Z. akt oskarżenia.

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 20 – 24 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 49 – 51 akt tej samej sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów k. 172 akt tej samej sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 173 akt tej samej sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego k. 174 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 175 akt tej samej sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 sierpnia 2012 roku sygnatura akt VII Kp 415/13 k. 179 akt tej samej sprawy, akty oskarżenia k. 180 - 182 akt tej samej sprawy, wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 grudnia 2011 roku k. 171 akt tej samej sprawy,

16) Automat do gier A. H. M. F. o numerze H. (...)

Powód zawarł w dniu 01.01.2013 r. z N. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą U (...) umowę o wspólnym przedsięwzięciu. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad prowadzenia wspólnego przedsięwzięcia o charakterze zarobkowym, polegającego na wspólnej eksploatacji urządzeń do gier rozrywkowych, objętych tytułem prawnym powoda i usytuowanych w lokalu użytkowym strony umowy o wspólnym przedsięwzięciu. Stosownie do zapisu powyższej umowy, (...) zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania powodowi (...) opłaty ryczałtowej w wysokości kwoty 1500 zł za każde urządzenie. Dnia 25.03.2013 r. do lokalu użytkowego Bar u N. przy ulicy (...) w J. wkroczyli funkcjonariusze Urzędu Celnego w R.. W wyniku przeprowadzonej kontroli funkcjonariusze celni stwierdzili, że w grach dostępnych na urządzeniu do gier rozrywkowych o nazwie A. (...) F. nr H. (...) miał występować element losowy. W toku postępowania zabezpieczono w dniu 25 marca 2013 roku urządzenie o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...), które następnie postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku uznano za dowód rzeczowy. Postępowanie przygotowawcze prowadzono o czyn z art. 107 § 1 kks. W toku czynności procesowych powołano biegłego sądowego, który wypowiedział się co do charakteru gier urządzanych na zatrzymanym urządzeniu. Zarzuty przedstawiono L. H., który w tym czasie pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki, M. W. prokurentowi spółki, P. K. serwisantowi urządzeń oraz N. K. (1). Zarzut dotyczył urządzania gier losowych w celach komercyjnych na automacie do gier o nazwie A. (...) F. o numerze H. (...) wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Na postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy spółka wniosła zażalenie, które postanowieniem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 29 stycznia 2014 nie zostało uwzględnione. Sąd utrzymał zaskarżone postanowienie Urzędu Celnego w R..

Dowód: ramowa umowa poddzierżawy k. 9 – 12 i 28 – 36 akt sprawy II C 16/14, aneks do ramowej umowy poddzierżawy k. 13 – 18 akt tej samej sprawy, umowa o wspólnym przedsięwzięciu k. 56 – 58 akt tej samej sprawy, protokół zatrzymania przedmiotów k. 182 akt tej samej sprawy, postanowienie o uznaniu za dowód rzeczowy k. 183 akt tej samej sprawy, postanowienie o powołaniu biegłego k. 184 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 185 akt tej samej sprawy, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 186 – 188 akt tej samej sprawy, pismo Urzędu Celnego w R. k. 193 – 198 akt tej samej sprawy, opinia biegłego A. C. k. 199 – 212 akt tej samej sprawy, postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 29 stycznia 2014 roku sygnatura akt III Kp 470/13 k. 213 – 214 akt tej samej sprawy,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo powoda podlegało oddaleniu a w części w której powód wycofał pozew postępowanie zostało umorzone.

Bezsporne w sprawie było, iż:

- powód zawierał ze spółką cypryjską umowy dzierżawy bądź poddzierżawy urządzeń do gier opisanych w stanie faktycznym,

- następnie powód zawierał z innymi podmiotami umowy o wspólnym przedsięwzięciu opisane w stanie faktycznym,

- funkcjonariusze Urzędu Celnego w R. wkraczali do lokali, gdzie znajdowały się urządzenia do gier – wymienione i szczegółowo opisane w stanie faktycznym – następnie prowadzone były postępowania karno – skarbowe dotyczące legalności prowadzonej działalności w zakresie używania tychże urządzeń do gier.

Spornym było:

1) czy normy prawne art. 14 ust. 1 i 6 ust.1 u.g.h winny być notyfikowane Komisji Europejskiej w ramach obowiązywania dyrektywy 98/34/ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. UE z dnia 21 lipca 1998 roku), transponowanej w Rzeczypospolitej Polskiej w trybie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 roku w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz.U. 2002.239.2039) (zwanego w dalszej części uzasadnienia Rozporządzeniem transponującym), które to akty prawne ustanowiły obowiązek notyfikacji przepisów technicznych, uchwalanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej w ramach procesu stanowienia prawa w poszczególnych państwach członkowskich?

2) jeśli tak to czy brak notyfikacji tych przepisów prowadził do bezprawności działań podejmowanych odnośnie powoda przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R.?

3) czy powód poniósł szkodę w zakresie nieosiągnięcia dochodu z tytułu wspólnego przedsięwzięcia z podmiotami opisanymi w stanie faktycznym a jeśli tak to czy należało mu się w tym zakresie odszkodowanie?

Odnosząc się do pierwszej spornej okoliczności w ocenie sądu przepisy art. 14 ust.1 i 6 ust. 1 u.g.h są normami technicznymi w znaczeniu przepisów dyrektywy 98/34 i rozporządzenia transponującego. W tym zakresie pełną wykładnię przeprowadził Sąd Najwyższy w postanowieniu w sprawie II KK 55/14 z dnia 27 listopada 2014 roku, gdzie między innymi stwierdził, że przepisy u.g.h., w szczególności art. 14 ust. 1 oraz art. 6 tej ustawy, to "przepisy techniczne" w rozumieniu dyrektywy 98/34. (LEX nr 1583503) Z uwagi na powszechną dostępność tego orzeczenia brak jest potrzeby, aby przytaczać w całości argumentację Sądu Najwyższego, dla wykazania tego wniosku, jedynie sąd odsyła do motywów jakimi kierował się Sąd Najwyższy kreując tego rodzaju twierdzenie. Koniecznym jest jedynie stwierdzenie, iż argumentację tą jest dla sądu I instancji zupełnie wystarczająca i przekonująca. Fakt, iż w wyroku z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie P 4/14 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Art. 14 ust. 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 127, poz. 857, z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 779, z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1717) są zgodne z:

a) art. 2 i art. 7 w związku z art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 20 i art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, nie neguje wniosku, iż normy prawne art. 14 ust.1 i 6 ust.1 u.g.h. są przepisami technicznymi w znaczeniu wyżej opisanym.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w wyżej podanym postanowieniu z dnia 27 listopada 2014 roku również stwierdził, że Europejski Trybunał Sprawiedliwości i polski Trybunał Konstytucyjny nie mogą być ustawiane w stosunku do siebie jako sądy konkurujące. Chodzi nie tylko o wyeliminowanie zjawiska dublowania się obu trybunałów czy dwutorowości w zakresie orzekania o tych samych problemach prawnych, ale i dysfunkcjonalności w relacjach wspólnotowego oraz wewnątrz krajowego porządku prawnego. Sąd Najwyższy zacytował jedno z orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lipca 2013 roku wydanego w sprawie P 4/11, gdzie Trybunał zauważył, że ewentualna niezgodność ustawy z prawem unijnym, zwłaszcza niezgodność wynikająca z zaniedbań formalnoprawnych odpowiedzialnych polskich organów, nie wpływa automatycznie na ocenę zgodności

treści zakwestionowanych przepisów takiej ustawy z Konstytucją. Innymi słowy sam fakt uznania normy prawnej art. 14 ust.1 u.g.h. za zgodną z normami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie sprawia, iż norma ta oraz norma art. 6 ust. 1 u.g.h są zgodne z prawem europejskim a konkretnie przepisami dyrektywy 98/34. Natomiast uznanie tych norm za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt. 11 dyrektywy 98/34 czyniło koniecznym wniosek wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 listopada 2014 roku, iż konsekwencją braku notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm., jest niemożność stosowania i to nie tylko przez sądy norm prawnych, które nie zostały notyfikowane, a zostały zawarte w jednostkach redakcyjnych podlegających obowiązkowi notyfikacji. Odnośnie tego wniosku Sąd Najwyższy przeanalizował treść wyroków Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2012 roku (C 213/11, C 214/11 i C 217/11) i skonkludował, iż zasada pierwszeństwa prawa Unii polega na pierwszeństwie jego stosowania, a nie obowiązywania, przy czym pierwszeństwo to zapewnia się przez odmowę zastosowania kolidującej z prawem Unii normy krajowej, a nie poprzez jej uprzednie uchylene (M. Górski: Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, LEX/el 2014).

Zatem w rozpoznawanej sprawie cywilnej dla sądu jasnym było, iż normy prawne art. 14 ust. 1 i 6 ust.1 u.g.h są przepisami technicznymi w rozumieniu przepisów dyrektywy 98/34 i nie były notyfikowane Komisji Europejskiej, co w konsekwencji sprawia, iż ich stosowanie winno być pominięte.

Jednak tego rodzaju wniosek nie sprawia, iż działania funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R. w zakresie opisanym w stanie faktycznym mogły zostać uznane za bezprawne.

Powód powoływał się na treść art. 417 §1 k.c. Przepis ten uzależnia powstanie odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa od możliwości przypisania czynu niedozwolonego, polegającego na niezgodnym z prawem działaniu lub zaniechaniu przy wykonywaniu władzy publicznej, które prowadzi do powstania szkody. Zgodnie z powszechnie przyjmowanym stanowiskiem judykatury (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK 2001/8/256; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2002 r., V CKN 1248/00, OSP 2002/10/128; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2002 r., I CKN 581/99, OSNC 2002/10/128) przepis ten należy interpretować w ten sposób, że dla przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności deliktowej nie jest konieczne, aby zachowanie wyrządzające szkodę było zawinione, wystarczające jest bowiem ustalenie, że jego postępowanie jest obiektywnie bezprawne. W judykaturze i piśmiennictwie przyjmuje się również, że nie można co do zasady wykluczyć, iż w określonych przypadkach wszczęcie i prowadzenie postępowania karnego przeciwko obywatelowi będzie mogło być uznane za czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 i nast. k.c., niemniej podstawy do takiej konkluzji możliwe są w sytuacji, gdy postępowanie wszczęto lub prowadzono przy oczywistym braku dowodów winy, ze świadomością sfabrykowania takich dowodów, bez zachowania podstawowych przepisów procedury (por. wyroki SN z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 290/10, z 16 stycznia 1978 r., I CR 428/77, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 maja 2005 r., I ACa 1848/04). Nawet uniewinnienie oskarżonego w procesie karnym samo przez się nie prowadzi do uznania, że działania organów ścigania były niezgodne z prawem, przesłanka bezprawności ujęta w art. 417 § 1 k.c. oznacza bowiem niezgodność działania lub zaniechania z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa. Dlatego też czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków, nie mają charakteru działań niezgodnych z prawem także wtedy, gdy przeprowadzone postępowanie karne zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku uniewinniającego. Obywatele muszą bowiem w interesie ochrony dobra wspólnego – jakim jest bezpieczeństwo publiczne – ponosić ryzyko związane z legalnym wdrożeniem postępowania karnosądowego. (Wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2012 roku IV CSK 165/12)

We wszystkich sytuacjach opisanych w stanie faktycznym, funkcjonariusze Urzędu Celnego w R. działali w oparciu o treść:

- art. 2 ust.1 pkt. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (Dz.U. 2013 poz. 1404) zwanej dalej ustawą o służbie celnej,

- art. 30 ust. 1 i 2 ustawy o służbie celnej,
- art. 32 ust. 13 i 14 ustawy o służbie celnej,
- art. 72 ust. 1 pkt. 1 ustawy o służbie celnej.

W ramach reżimu tych przepisów funkcjonariusze służby celnej dokonywali na podstawie art. 217§1 i 2 kpk w związku z art. 113 §1 k.k.s, art. 308 kpk w związku z art. 122§1 pkt. k.k.s, art. 143 §1 pkt. 6 kpk w związku z art. 113§1 k.k.s oraz art. 133§1 pkt 1 k.k.s zatrzymania przedmiotów (automatów do gry) należących do powoda a znajdujących się w lokalach jego kontrahentów oraz uznawano je za dowody rzeczowe. Następnie wydawane były orzeczenia o wszczęciu dochodzenia, w zakresie konkretnych urzędzeń w oparciu o przepisy procedury karnej. W sytuacji kilku urzędzeń został powołany dowód z opinii biegłych, którzy potwierdzali, iż urzędzenia – automaty do gry należące do powoda – nie spełniają kryteriów urzędzeń o charakterze zrzecznościowym a występuje w nich element losowy, co kwalifikuje je jako urzędzenia podlegające ustawie u.g.h. (Opinie biegłego R. R. i opinie A. C. wymienione w stanie faktycznym,).

Następnie w ramach uprawnień funkcjonariuszy Urzędu Celnego przedstawiane były konkretnym osobom fizycznym zarzuty popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 §1 k.k.s w zw. z ar. 9§2 i 3 k.k.s. Po czym kreowane były akty oskarżenia wymienione w stanie faktycznym.

W różny sposób kończyły się postępowania karne wobec konkretnych osób i tak:

- postanowieniem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w C. w sprawie VII K 35/13 umorzył postępowanie przeciwko wymienionym w postanowieniu oskarżonym a po zażaleniu Urzędu Celnego postanowienie to zostało utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w K.w dniu 9 października 2013 roku w sprawie XXIII Kz 276/13,
- wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Z. uniewinnił oskarżonych wymienionych w wyroku od popełnienia czynu z art. 107 §1 k.k.s,
- postanowieniem z dnia 10 września 2012 roku, wydanym w sprawie VI K 649/12, Sąd Rejonowy w T. (...) umorzył postępowanie przeciwko osobom wymienionym w postanowieniu na podstawie art. 17 §1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 113 §1 k.k.c,
- wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie VI K 1394/12, Sąd Rejonowy w T. (...) uniewinnił oskarżonego wymienionego w wyroku od zarzutów popełnienia czynów z art. 107§1 k.k.s.,
- postanowieniem z dnia 10 września 2012 roku Sąd Rejonowy w T. (...)VI Wydział Karny Zamiejscowy w P. w sprawie VI K 649/12 umorzył postępowanie karne na podstawie art. 17 §1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s wobec oskarżonego wymienionego w postanowieniu.

Odnośnie, akceptowanych przez Prokuratorów Rejonowych, orzeczeń Urzędu Celnego dotyczących zatrzymania przedmiotów i uznania ich za dowody rzeczowe, po zażaleniach powoda:

- Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 22 lipca 2011 roku w sprawie II Kp 567/11 uchylił postanowienie Prokuratora Rejonowego w Zabrze z dnia 30 maja 2011 w sprawie o sygn. Ko kks 103/11 o zatrzymaniu rzeczy a to automatu do gry typu video o nazwie A. (...) F. o numerze fabrycznym (...) 5710,
- Sąd Rejonowy w Zabrze postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011 roku w sprawie II Kp 867/11, w sprawie zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej wZ. z dnia 22 sierpnia 2011 roku w sprawie o sygn. Ko k.k.s 103/11 o żądaniu wydania rzeczy, nie uwzględnił zażalenia na to postanowienie i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (sprawa dotyczyła automatu do gry A. H. M. F. o numerz (...) 5710)

- Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z dnia 14 listopada 2011 roku w sprawie II Kp 711/11 uwzględnił zażalenie powoda na postanowienie Prokuratora Rejonowego wZ. o przeszukaniu i zatrzymaniu rzeczy i uchylił postanowienie Prokuratora z dnia 27 lipca 2011 roku (orzeczenie dotyczyło automatu do gier o numerze (...) H. (...)),

- Sąd Rejonowy wZ. postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2012 roku w sprawie II Kp 195/12 uwzględnił zażalenie powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej wZ. z dnia 27 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. Ko kks 123/11 i uchylił zaskarżone postanowienie (orzeczenie dotyczyło automatu do gier (...) o numerze H. (...)),

- Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 7 lutego 2012 roku w zakresie zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej wT. (...) z dnia 9 września 2011 roku nie uwzględnił tego zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło zatrzymania rzeczy – automatów do gry (...) o numerach H. (...), H. (...)),

- Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie VI Kp 263/11 w zakresie zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. (...) nie uwzględnił zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach z dnia 13 lipca 2011 roku o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy wydanego w sprawie Ko kks 30/11, (orzeczenie dotyczyło zatwierdzenia zatrzymania automatów do gry (...) o numerze (...) i (...) H. M. F. S. o numerz 5690),

- Sąd Rejonowy w T. (...) postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 roku w sprawie VI Kp 355/12 nie uwzględnił zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. (...) z dnia 25 lipca 2012 roku o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (orzeczenie dotyczyło zatrzymania automatów do gry A. H. M. F. o nr. H. (...) i takiego samego automatu bez numeru),

- Sąd Rejonowy wJ. (...) postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 roku w sprawie II Kp 158/13, na skutek zażalenia powoda na postanowienie z dnia 2 kwietnia 2013 roku wydane przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej wJ. (...) zatwierdzającego zatrzymanie rzeczy dokonane w dniu 25.03.2013 roku, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło Automatu do gier A. H. M. F. nr H. (...)).

Z kolei odnośnie postanowień Urzędu Celnego w R. wydawane były następujące orzeczenia:

- Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 21 marca 2012 roku, wydanym w sprawie III Kp 29/12 w zakresie zażalenia powoda na postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. z dnia 21 października 2011 roku w przedmiocie dowodów rzeczowych, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie,

- Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 18 lipca 2012 roku wydanym w sprawie Kp 523/11 utrzymał w mocy postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 28 listopada 2011 roku (orzeczenie dotyczyło automatów do gier o nazwie A. (...) o nr (...) oraz A. H. M. F. S. o numerze (...) 5690),

- Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie III Kp 455/12, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 6 września 2012 roku, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatu do gry A. H. M. F. bez (...) o numerze H. (...)),

- Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 18 lutego 2013 roku wydanym w sprawie III Kp 455/12, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 6 września 2012 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatów do gry A. H. M. F. bez numeru oraz A. H. M. (...) o numerze (...)),

- Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 18 września 2013 roku wydanym w sprawie III Kp 301/13, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Naczelnika Urzędu Celnego w R. z dnia 17 czerwca 2013 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, uchylił zaskarżone postanowienie,

- Sąd Rejonowy w Rybniku postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 roku w sprawie III Kp 470/ 13, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 19 września 2013 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatów do gry: A. H. M. F. nr H. (...) i A. nr (...)),

- Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2012 roku w sprawie III Kp 72/12, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 1 lutego 2012 roku o uznaniu za dowód rzeczowy, uchylił zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatu do gier A. H. M. F. o nieustalonym numerze),

- Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie IX Kp 30/11, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Naczelnika Urzędu Celnego w R. z dnia 29 grudnia 2010 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatu do gier A. nr H. (...)),

- Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku w sprawie VII Kp 415/13, na skutek zażalenia złożonego przez powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 8 lutego 2013 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, uchylił zaskarżone postanowienie (orzeczenie dotyczyło automatu do gier A. o numerze H. (...)),

- Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 roku w sprawie III Kp 470/13, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Urzędu Celnego w R. z dnia 19 września 2013 roku w przedmiocie uznania za dowód rzeczowy, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, (orzeczenie dotyczyło automatów do gier A. H. M. F. nr H. (...) oraz A. nr (...)).

Jak widać sądy różnie oceniały decyzje procesowe bądź to Prokuratora zatwierdzającego czynności Urzędu Celnego bądź to samego (...). Jednak trzeba podkreślić, iż funkcjonariusze celni działali w oparciu o obowiązujące przepisy prawa procesowego, jak i stosowali przepisy u.g.h, które nadal obowiązują w porządku prawnym Rzeczypospolitej Polskiej. Kwestią sporną była interpretacja obowiązywania norm prawnych art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. W tym zakresie wypowiedzi Sądu Najwyższego były różne:

- wyrok SN z dnia 08.01.2014 roku w sprawie IV KK 183/13, (LEX nr 1409532),

- wyrok SN z dnia 28.11.2013 roku w sprawie I KZP 15/13, (OSNKW 2013/12/101).

Również wypowiedź Trybunału Konstytucyjnego, w uzasadnieniu do wyroku z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie P 4/14, wskazuje na bardzo skomplikowany charakter wykładni przepisów art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h w odniesieniu do treści art. 1 pkt. 11 dyrektywy 98/34/WE. Trybunał wskazywał nawet na wątpliwości czy normy prawne art. 14 ust.1 i art. 6 ust. 1 u.g.h są normami technicznymi i poddawał w wątpliwość konieczność ich notyfikacji, jednocześnie pozostawiając ocenę do decyzji sądów powszechnych. Wniosek należy zatem wyprowadzić tego rodzaju, iż o ile w zakresie interpretacji przepisów art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. wątpliwości miał początkowo Sąd Najwyższy oraz definitywnie kwestii interpretacyjnej nie rozstrzygnął Trybunał Konstytucyjny, to kwestia stosowania tych przepisów u.g.h. nadal nie jest do końca rozstrzygnięta. W wyroku z dnia 12 września 2008 roku (I BP 2/08) Sąd Najwyższy stwierdził, iż wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, chociażby wykładnia ta nie znalazła finalnej aprobaty w judykaturze najwyższej instancji sądowej nie może prowadzić do stwierdzenia niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku (art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417 § 1 i 417¹ § 2 k.c.), bo bezprawność zaskarżonego wyroku powinna wynikać tylko z oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa.

Odnosząc tą wypowiedź do działań funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R., w ocenie sądu, interpretowali oni przepisy art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h w ten sposób, iż są one obowiązujące i koniecznym jest ich stosowanie. W toku swych czynności procesowych uzyskali też materiał dowodowy wskazujący na złamanie tych norm prawnych i tym samym zastosowali wobec konkretnych – w ich ocenie odpowiedzialnych osób – przepisy ustawy karno skarbowej – art. 107 ust.1. W ocenie sądu brak jest możliwości przypisania tym czynnościom cech bezprawności.

Koniecznym jest też przypomnienie, że sam wniosek wypływający z zastosowania zasady prymatu prawa unijnego, która rozumiana jest w ten sposób, że niezachowanie obowiązku notyfikacji przepisów technicznych automatycznie powinno doprowadzić do niestosowania przez sądy krajowe tych przepisów wobec jednostek, nie jest tożsamy z wnioskiem, że nienotyfikowane przepisy są nieważne, czy nieobowiązujące. Ze wspomnianej zasady wynika bowiem, że sądy krajowe nie mają możliwości nałożenia sankcji na jednostki na podstawie takich przepisów. W razie wątpliwości czy brak notyfikacji (z różnych względów np. braku charakteru technicznego wprowadzanego przepisu lub istnienia okoliczności wyłączających obowiązek notyfikacji mimo technicznego charakteru przepisu) wywoływać powinien skutek w postaci braku możliwości stosowania sankcji niedostosowania się jednostki do przepisu prawa krajowego sądy krajowe mogą, a sądy ostatecznej instancji w rozumieniu art. 267 ust. 3 Traktatu są zobowiązane do zainicjowania procedury prejudycjalnej, mającej na celu wyjaśnienie tych wątpliwości. Odmowa zastosowania przepisów prawa krajowego z powołaniem się na sprzeczność z prawem unijnym dotyczy zatem sądów krajowych. Funkcjonariusze urzędu celnego nie mieli możliwości odmowy wykonania obowiązku ustawowego wynikającego z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej a dokonane przez nich czynności zatrzymania urzędów, z czym powódka wiąże doznanie szkody miały pełne umocowanie w powołanych przepisach prawnych, a tym samym nie można przypisać im charakteru działań bezprawnych. Funkcjonariusze urzędu celnego nie mieli możliwości dokonania oceny, że obowiązujące normy prawa krajowego nie powinny być stosowane. Z tych też przyczyn działania funkcjonariuszy urzędu celnego, stosujących – zgodnie z ich obowiązkami – obowiązujące przepisy nie mogły zostać uznane za bezprawne. (Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w K.z wyroku z dnia 22 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt I ACa 1024/14).

Już na koniec rozważań należy podnieść, iż powód nie wykazał wysokości szkody w oparciu o treść art. 6 k.c.

Pozwana w toku procesu cały czas negowała wysokość szkody przez powoda poniesionej. W tym zakresie powód złożył już w pozwie wniosek o powołanie biegłego z dziedziny księgowości na okoliczność ustalenia wysokości szkody wyrządzonej powodowi przez pozwanego w następstwie nielegalnego zaboru automatów do gier przez niego wymienionych za ściśle oznaczony przedział czasowy. W dniu 12 listopada 2014 roku na rozprawie (K. 1372 verte) sąd zobowiązał powoda – profesjonalnie reprezentowanego – do dokładnego sprecyzowania tezy dowodowej w obydwu połączonych sprawach, co do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości poprzez wskazanie z jakich faktur ma być przeprowadzony dowód, jakie umowy biegły winien wziąć pod uwagę oraz w jaki sposób ustalić odszkodowanie?

Sąd określił powodowi termin 21 dni celem sprecyzowania tezy dowodowej pod rygorem pominięcia wnioskowanego dowodu o ile w określonym terminie wniosek dowodowy nie zostanie właściwie sprecyzowany.

W piśmie procesowym z dnia 2 grudnia 2014 roku powód złożył na podstawie art. 166 k.p.c wniosek o przedłużenie terminu do dokonania wyżej opisanej czynności o dalsze 7 dni. Termin ten, na podstawie zarządzenia z dnia 11 grudnia 2014 roku, został powodowi przedłużony o dalsze 7 dni.

W piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2014 roku powód złożył kolejny wniosek o przedłużenie o 3 dni terminu do sprecyzowania tezy dowodowej i zarządzeniem z dnia 30 stycznia 2015 roku został mu określony ostateczny termin do sprecyzowania tezy dowodowej do 15 lutego 2015 roku. W określonym terminie powód nie sprecyzował tezy dowodowej. Natomiast w piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2015 roku sprecyzował żądanie pozwu poprzez podtrzymanie powództwa co do kwoty 3102,05 złotych w zakresie określonych przez niego czynności funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R. wymienionych w sprawie II C 16/14 oraz kwoty 107 676,93 złotych również w zakresie opisanych przez niego czynności funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R. wymienionych w sprawie II C 14/14, ponad te kwoty wycofał powództwo i zrzekł się roszczenia. Nadto, odnośnie wniosku o powołanie biegłego stwierdził, iż zważywszy na tak dokonaną modyfikację roszczenia ustalenie wartości należnego mu odszkodowania zdaje się nie wymagać wiedzy specjalistycznej, determinującej powołanie biegłego. Powód podniósł, iż szkoda ta jest oparta na dokumentach w postaci umów o wspólnym przedsięwzięciu, odpowiadających im faktur oraz dokumentów, a tym samym wymaga jedynie matematycznego wyliczenia.

Z kolei w piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2015 roku powód ponownie dokonał zmiany żądania i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 90 676, 93 złotych w zakresie powództwa w sprawie II C 14/14 oraz kwoty 2902,05 złotych w zakresie sprawy IIC 16/14. Ponad te kwoty powództwo zostało wycofane a powód zrzekł się roszczenia. Nadto powód stwierdził, iż podtrzymuje zgłoszony w pozwie wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, rachunkowości i finansów na okoliczność wysokości poniesionej szkody (wysokości szkody poniesionej przez powoda w wyniku zatrzymania przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R. automatów do gier oznaczonych w piśmie, we wskazanym w pozwach okresie, w tym także osiągniętych przez powoda przychodów i kosztów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na zatrzymanych automatach, poprawności dokonywania oraz dokumentowania rozliczeń automatów oznaczonych w piśmie, zysku utraconego przez powoda w wyniku ich zatrzymania, dla ustalenia dokładnej wysokości szkody, w oparciu o materiał sprawy i źródłowy wykazany na nośniku DVD). W piśmie powód wskazywał, iż niezasadnie przyjął, że szkodą jest w jego przypadku koszt czynszu dzierżawnego, jaki musiałby i tak zapłacić, co obejmowało kwotę 117 980 złotych w zakresie powództwa w sprawie IIC 14/14 oraz dodatkowo powód stwierdził iż ograniczeniu wymagała też kwota pozostała o koszt serwisu automatów o dalszą kwotę 17 000 złotych i w tej sytuacji dochodził w zakresie sprawy II C 14/14 kwoty 90 676,93 złotych. Natomiast co do sprawy II C 16/14 powód odjął od kwoty 78 347,41 złotych kwotę czynszu dzierżawnego w wysokości 75 245,36 złotych a nadto kwotę 200 złotych z tytułu kosztów serwisu sprzętu, co dało w sumie kwotę 2902,05 złotych.

Na rozprawie w dniu 30 września 2015 roku wnioski dowodowe powoda zostały oddalone. W ocenie sądu powód w okresie od 12 listopada 2014 roku do 15 lutego 2015 roku miał wystarczająco dużo czasu aby sprecyzować tezę dowodową dotyczącą dopuszczenia dowodu z opinii biegłego księgowego. Nie uczynił tego jednak wskazując w piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2015 roku, iż dowód taki jest zbędny a wyliczenia szkody to jedynie matematyczne wyliczenie, które sąd winien wykonać samodzielnie. Jednocześnie składając wnioski dowodowe w piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2015 roku wraz z dowodami kosztów serwisu sprzętu wykazał, iż wyliczenie szkody nie jest jedynie matematyczną czynnością polegającą na prostych działaniach arytmetycznych. Jak wynika z twierdzeń powoda szkoda winna być wyliczona w oparciu o faktury złożone przez niego w toku postępowania, a nadto od kwot tam wykazanych winny być odliczone koszty serwisu urządzeń oraz pozostałe koszty związane z czynszem dzierżawnym.

W ocenie sądu, wyliczenie szkody powoda to nie tylko koszty związane z zapłatą czynszu i kosztem serwisu automatów do gier, to również podatki i koszty amortyzacji sprzętu, co mógłby wyliczyć jedynie biegły księgowy w oparciu o dokumentację źródłową. Jednak powód miał możliwość oceny tego rodzaju czynności procesowej i miał wystarczająco dużo czasu aby złożyć w tym zakresie wniosek dowodowy, który odpowiadałby treści art. 232 k.p.c oraz treści art. 236 k.p.c. W ocenie sądu wniosek dowodowy winien zawierać tezę dowodową oraz jej uzasadnienie. Na pewno złożenie przez powoda wniosku o powołanie biegłego na okoliczność wskazaną w pozwie nie spełniało wymogów procesowych, bowiem był to wniosek na tyle ogólny, iż koniecznym było takie jego doprecyzowanie przez powoda aby sąd był w stanie określić na jakie okoliczności dowód jest powołany. W ocenie sądu powód temu obowiązkowi nie sprostał, stąd wezwanie go do uzupełnienia wniosku dowodowego, czego powód nie wykonał. Mało tego powód twierdził, iż tego rodzaju dowody nie powinny być przeprowadzane, bowiem wyliczenie to proste czynności arytmetyczne, co nie jest prawdą z uwagi na powyżej wykazane aspekty związane z wyliczeniem szkody. Z kolei niewykonanie zobowiązania sądu do sprecyzowania tezy dowodowej oraz jej uzasadnienia w terminie przez

Sąd zakreślonym musiało się spotkać z oddaleniem wniosku dowodowego złożonego po terminie. W ocenie sądu tego rodzaju wnioski dowodowe powoda były spóźnione, bowiem powód mógł tego rodzaju wnioski złożyć maksymalnie do 15 lutego 2015 roku. Złożenie tych wniosków po tym okresie należało uznać za spóźnione, bowiem nic nie stało na przeszkodzie aby argumenty podniesione w piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2015 roku zostały przedstawione do 15 lutego 2015 roku. W tej sytuacji wnioski dowodowe powoda złożone po 15 lutym 2015 roku musiały zostać pominięte na podstawie art. 207 §6 k.p.c., tym bardziej, iż dopuszczenie tych dowodów spowodowałoby nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu.

Konsekwencją oddalenia tych wniosków dowodowych jest konkluzja, iż powód nie udowodnił, że poniósł szkodę poprzez działanie funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R.

bowiem nie wiadomo, w jakiej wysokości stratę poniósł z tego tytułu a dowód na tą okoliczność obciążał go na podstawie art. 6 k.c.

Reasumując powyższe rozważania powództwo powoda musiało zostać oddalone.

W zakresie, w jakim powód wycofał powództwo, postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 355 §1 k.p.c.

Powód w całości przegrał proces i w tej sytuacji na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz §6 pkt 6 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 10 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (7200 złotych z tytułu sprawy II C 14/14 i 3600 złotych z tytułu sprawy II C 16/14). W zakresie cofniętego powództwa sąd potraktował powoda jako stronę przegrywającą proces.

Sędzia Jarosław Klon

ZARZĄDZENIE

- odnotować,
- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda adw. K. B.,
- akta z wpływem lub za 31 dni,

R. 20 listopada 2015 roku,